

og det forekommer mig naturligt og mest konsekvent at løse hele det Spørgsmaal i Sammenhæng.

Det næste Punkt, paa hvilket jeg er uenig med mine Kolleger i Udvalget, er angaaende Direktørstillingen — det er Underændringsforslag Nr. 3 til Ændringsforslaget under I. Naar man ser paa den Minoritet, der staaar bagved dette Ændringsforslag, har det maaske ikke saa stor Betydning; men det hænger noget sammen med det, der maaske er Hovedspørgsmaalet, nemlig Besættelsen af Gesandtskabsposterne, idet det forekommer mig, at man derved giver visse Direktiver, og ikke hvad jeg vil kalde almene Direktiver, men Direktiver, som, selv om man ser bort fra det rent personlige Moment, man muligt kunde lægge i dem, alligevel er af en saadan Art, at man afskærer en ganske bestemt og meget stor Gruppe af Udenrigsministeriets Embedsmænd fra at faa Direktørpladsen. Det forekommer mig besynderligt, at man fra konservativ Side har villet foretage dette første, om end maaske famlende, Skridt til at gøre den Slags Besættelser politiske; det er efter min Mening det, man er i Færd med. Havde man indskrænket sig til en ganske almindelig Bemærkning om, at man burde vælge en Mand, der naturligvis var saa kvalificeret som muligt o. s. v., ja, saa er det egentlig en Selyfølgelighed, at det vilde Udenrigsministeren gøre, men saa havde man ikke gjort den Fortræd, man efter min Mening gør med dette ganske — ja, kejtede og misfosteragtige Forsøg paa at give en Vejledning for, hvordan den Mand skal være.

Jeg sagde, at det førnævnte Mindretalsforslag vedrørende Direktørstillingen egentlig var Indledningen til det, man er gaaet over til med Hensyn til Besættelsen af Gesandtposterne. Nu sagde den højtærede Udenrigsminister før, at de Konservative søgte at undgaa et politisk Skær ved Besættelserne. Ja, det er jo muligt, at de konservative Udvalgsmedlemmer har søgt at undgaa det, men jeg synes ikke, Forsøget er faldet rigtig heldigt ud. Man maa være ganske klar paa, at man i den Sag staaar sammen med Socialdemokraterne, som i og for sig ikke gør nogen Røverkule af deres Hjerte: for dem har hele den Sag absolut et politisk Skær, og deres Motivering af Ændringsforslagene er jo ogsaa politisk.

Selv om man fra konservativ Side siger, at det kun er Tidspunktet for Besættelsen af Gesandtskabsposterne, man vil lade Rigsdagen afgøre, vil det meget næmt føre meget længere. Og nu spørger jeg: Vil Rigsdagen i højere Grad end Udenrigsministeriet — jeg taler om Rigsdagen som Helhed — være i Stand til at afgøre, naar det rette Tidspunkt er inde til at besætte en eller anden fjern diplomatisk Plads enten i Lilleasien eller i et andet af de mange mærkelige Lande, vi nu skal sende Gesandtskaber ud til? Det forekommer mig dog meget lidt sandsynligt, at Rigsdagen kan bedømme det med større Sagkundskab end Udenrigsministeriet. Og naar man nu en Gang har valgt sig de Forbundsfæller til at rejse Kravet, kan jeg ikke se rettere, end at der vil foreligge en meget vanskelig Situation, naar Spørgsmaalet til sin Tid skal overvejes i Rigsdagen, og der saa kommer andre Krav, ikke alene om Tidspunktet for Besættelsen af Posten, men ogsaa om Personer til at beklæde den. Vi er inde paa en Glidbane i den Retning. Jeg kan ikke se, hvad man egentlig vil opnaa derved, men jeg kan se, hvad man har betalt derfor, og jeg synes, man har betalt noget af det, som jeg for mit Vedkommende regner for noget af det dyreste konservative Hjerteblod: dette at gøre Administrationen i endnu højere Grad afhængig af Rigsdagen, at gøre den i endnu højere Grad politisk. Det var jo dog noget, som man i alt Fald fra vor Side aldrig har villet gaa med til, og jeg kan, som sagt, ikke se rettere, end at man løber en ganske betydelig Fare ved at slaa ind paa denne Vej her.

Jeg sagde før, at det kunde maaske være et ganske ligegyldigt Tilfælde, at en enkelt konservativ Stemme hævdede sig imod disse Flertalsforslag, men hvis andre Partier, saaledes som i alt Fald Sammensætningen af Mindretal og Flertal lader formode, ogsaa staaar frit, er det mit Haab, at man ogsaa indenfor andre Partier vil dele sig udelukkende efter saglige Betragtninger, og at jeg derigennem maaske vil faa lidt Tilslutning til mine Betragtninger.

Pinstrup: Jeg skylder et kort Tilsvaer til de to ærede Medlemmer Hr. Hans Nielsen og Hr. Niels Petersen, der med